

Sygn. akt II AKa 82/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jerzy Leder (współsprawozdawca)

Sędziowie SA – Zbigniew Kapiński (sprawozdawca)

SA – Anna Prokopiuk

Protokolant - st. sekr. sąd. Sylwia Zalewska

przy udziale Prokuratora Bogusława Czerwińskiego

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko C. K.

oskarżonemu o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998. Nr 155, poz. 1016)

zażalenia wniesionego przez prokuratora IPN

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w. W.

z dnia 27 maja 2013 r.

w przedmiocie zawieszenia postępowania

na podstawie art. 463 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a :

nie przychylić się do zażalenia i przekazać je wraz z aktami sprawy, sądowi powołanemu do rozpoznania zażalenia, to jest składowi równorzędnemu Sądowi Apelacyjnemu w. W..

UZASADNIENIE

Przed wydaniem orzeczenia o charakterze formalnym o przekazaniu zażalenia do rozpoznaniu „sądowi powołanemu do rozpoznania zażalenia” z uwagi na pojawiające się wątpliwości co to możliwości zaskarżenia postanowienia o zawieszeniu postępowania wobec oskarżonego C. K. wydanego w toku postępowania odwoławczego i określenia właściwości sądu do jego rozpoznania, wypada kwestii tej poświęcić kilka uwag.

Nie ulega wątpliwości, iż zaskarżone postanowienie zostało wydane w toku postępowania odwoławczego. Stwierdzenie to ma konsekwencje prawne szczegółowo określone w przepisie art. 426 k.p.k. Przepis § 1 tego artykułu, podkreśla dwuinstancyjność postępowania karnego, zastrzegając, że nie podlegają zaskarżeniu orzeczenia wydane na skutek odwołania, a więc zapadłe w wyniku rozpoznania środka odwoławczego. Przepis § 2 zawiera dwie normy. Jedną dotyczącą orzeczeń sądu odwoławczego, drugą orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy, podtrzymując rozwiązania przyjmowane w w.d.k.p.k. (art. 375), że środek odwoławczy (zażalenie) nie służy też od innych niż w § 1 orzeczeń wydanych w toku postępowania odwoławczego (wpadkowych), z tym, że w odróżnieniu od poprzedniego unormowania, zakłada możliwość wyjątków w tej materii. Wyjątkami takimi są w odniesieniu do orzeczeń sądu odwoławczego, orzeczenia wymienione w art. 426 § 3 i art. 430 § 2 k.p.k., a mianowicie:

- o przeprowadzeniu obserwacji w zakładzie leczniczym,
- o zastosowaniu (ale już nie o uchyleniu) środka zapobiegawczego,
- o nałożeniu kary porządkowej

We wszystkich tych wypadkach zażalenie rozpoznaje nie organ wyższy, ale równorzędny skład sądu odwoławczego. Składem równorzędnym jest skład odpowiadający temu, w jakim wydano zaskarżone postanowienie (zob. szerzej: T. Grzegorzcyk, Komentarz do k.p.k., 5 wydanie, lex, s. 901, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Komentarz do k.p.k., tom II, Warszawa 2007, s. 602 – 603; S. Zabłocki, Postępowanie odwoławcze w k.p.k., Komentarz praktyczny, Warszawa 2003, s. 39-42), postanowienie SN z dnia 15.07.2010, VI KZ 3/10, Lex nr 1223736, uchwała SN z dnia 24.08.2001r., OSNKW 2001, 9-10/73).

Z przedstawionej analizy nie wynika, by przepis art. 426 k.p.k., zawierał wyjątek w postaci możliwości zaskarżenia postanowienia o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 22 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że wydając na rozprawie apelacyjnej postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania, sąd apelacyjny nie był sądem odwoławczym, lecz w występującym układzie procesowym, był sądem pierwszoinstancyjnym. **Przepis zaś art. 22 § 2 k.p.k., przewidujący możliwość złożenia zażalenia w przedmiocie zawieszenia postępowania, stanowi lex specialis, w stosunku do art. 426 § 1 k.p.k.** W konsekwencji rozstrzygnięcie takie gwarantuje respektowanie zasady dwuinstancyjności postępowania karnego, stwarzając możliwość prawidłowości i trafności wydania takiego orzeczenia.

Po tych uwagach dotyczących prawa do złożenia zażalenia i ustalenia właściwości sądu do jego rozpoznania, wypada ustosunkować się do samego środka odwoławczego.

Przewidziana w art. 463 § 1 k.p.k. możliwość uwzględnienia zażalenia przez sąd, na którego postanowienie złożono zażalenie, obliguje prezesa sądu (przewodniczącego wydziału) do skierowania sprawy na posiedzenie tego samego składu sądu, który wydał zaskarżone postanowienie, chyba że takiego składu sądu nie można utworzyć. Ustosunkowując się do wniesionego zażalenia sąd, który wydał zaskarżone postanowienie, wydaje postanowienie merytoryczne jedynie wówczas, gdy uwzględnia zażalenie w całości. W wypadku zaś gdy uznaje – jak w rozpoznawanej sprawie – że brak jest ku temu podstaw, nie wydaje postanowienia ustosunkowującego się do zażalenia, lecz postanowienie formalne o przekazaniu go do rozpoznania „sądowi powołanemu do rozpoznania zażalenie” (zobacz szerzej: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2001r., I KZP 12/01, OSNKW 2001/9-10/73).

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak na wstępie.